

og energiske Udenrigsminister har ladet sig lede af den Opfattelse — jeg forstaaer det saaledes, at det er først og fremmest Udenrigsministeren, der har ment det —, at det er rigtigt, at der ikke bliver en Direktør i Udenrigsministeriet eller overhovedet noget andet Organ end Udenrigsministeren, der sammenfatter den hele Styrelse. Jeg kunde tænke mig, at Udenrigsministeren har ræsonneret omtrent som saa — jeg ved ikke, om det er rigtigt —, at dette, at der er en Direktør i Udenrigsministeriet, meget let fører til, at Udenrigsministeren bliver en Kransekagefigur, og at Direktøren, der har siddet i en meget lang Aarrække og samlet betydelige Kundskaber og Autoritet, bliver den faktiske Udenrigsminister, medens de forskellige skiftende Udenrigsministre derved ikke blive satte i den Nødvendighed at blive de virkelige Ledere af Ministeriet, og mange Gange ville undlade at gøre det Arbejde, der kræves. Jeg siger, at det kan godt være, at det har været Motivet, og har det været det, er det jo et meget hæderligt Motiv. Men det kan ikke nytte at nægte, at der er noget modsigende i — hvad Mindretallet i Kommissionen ogsaa har fremhævet —, at i samme Øjeblik, man med den ny Ordning tilstræber baade hjemme og ude at tilvejebringe en større Enhed af vore konsulære og diplomatiske Forhold, deler man dem paa denne afgørende Maade, saa at kun de — maaske hyppigt — skiftende Ministre ere Repræsentanter for Enheden i Styrelsen. Jeg vil, i alt Fald som jeg for Tiden ser paa Sagen, være meget tilbøjelig til at mene, at selv om man ikke vil genoplive Direktørinstitutionen, vil det vistnok være rigtigt at give Ministeren en Generalsekretær, saaledes som Mindretallet har tilraadet. Han vilde til en vis Grad kunne repræsentere Enheden i Styrelsen, uden at man derfor gjorde Departementscheferne til Kontorchefer. Han vilde kunne være i Stand til at vejlede Ministeren i alt Fald i den første Tid, inden denne endnu havde sat sig saa nøje ind i Sagerne, som han maaske senere kom til. Jeg tror, at den ny tiltrædende Minister af de to Departementer, mellem hvilke der maaske — det maa man heller ikke være blind for, at det kunde hænde — er kommen en vis Rivaliseren og Strid, hvad der meget ofte finder Sted i det departementale Liv, let vil blive draget snart til den ene og snart til den anden Side, uden at det er ham muligt at finde nogen, der kender alle Administrationens Traade og er i Stand til

at vejlede ham, og han vil da maaske være noget uheldigt stillet.

Hvad jeg finder overordentlig heldigt ved det foreliggende Forslag, er dets Tendens til at skabe en praktisk Uddannelse for vore Diplomater og Konsuler. Vi have sikkert savnet dette i meget høj Grad. Jeg tror, at man i de senere Aar har bestræbt sig for at raade Bod derpaa og stille større Fordringer til dem, man sender ud, men det kan ikke nægtes, at vi i den nuværende Ordning ikke have nogen stærk Garanti for, at ikke Protektions-, Fødsels- og lignende Hensyn kunne gøre sig stærkt gældende. Jeg tror, det er rigtigt, at man i Udenrigsministeriets hele Ordning, i hele den konsulære og diplomatiske Organisation skaber saa stærke Garantier derimod som muligt. Jeg finder, det er overordentlig heldigt, at man her har slaaet en tyk Streg under den praktiske Forretningsuddannelse og ligefrem har krævet, at de unge Mænd, der forberede sig til Karriøren, i alt Fald i nogen Tid have gennemgaaet en praktisk Uddannelse paa Handels-, Bank- eller Sagførerkontorer. Maaske burde denne fordres længere, end den her er fordret. Det er sikkert ogsaa meget heldigt, at man søger at skabe en større Vekselvirkning mellem Udenrigsministeriet og Tjenesten i Udlandet ved stadig at udvikle, saaledes som det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Jensen-Sønderup) kaldte det, en vis Rotation mellem Konsulaterne, Legationerne og Udenrigsministeriet.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal lade Skellet falde mellem Konsulattjenesten og den diplomatiske Tjeneste, maa jeg sige, at jeg deler den Betænkelighed, der fremkom fra det ærede Medlem for Horsens (Fraenkel). Ogsaa jeg er bange for, at hvis man vilde gaa til — men jeg giver det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) Ret i, at der ikke er noget i Kommissionens Betænkning, der tyder paa, at man har den Tendens at ville gøre det paa Tjenestens senere Stadier — som Sædvane at lade Folk avancere fra Konsulattjenesten til den egentlige diplomatiske Tjeneste, vilde Konsulaterne maaske lægge mere Vægt paa at habitilere sig til en Gang at kunne rykke op paa denne Maade end paa at passe deres konsulære Virksomhed. Det kan ikke nægtes, at de Betragtninger, som det ærede Medlem for Horsens i den Retning fremkom med, ere slaaende rigtige. Der er en saa stor Forskel paa de to Arter af Tjeneste, at det maatte gøre Skade for